

عنوان مقاله:

بررسی وضعیت روستای علوی همدان

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی توسعه پایدار، راهکارها و چالش ها با محوریت کشاورزی، منابع طبیعی، محیط زیست و گردشگری (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

داوود عباسی - دانشجوی دکتری جغرافیا و برنامه ریزی روستایی- برنامه ریزی آمایش کیفیت محیطی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات تهران

مرضیه جعفری - دانشجویان کارشناسی ارشد مهندسی تولیدات گیاهی، دانشگاه تربت حیدریه

خلاصه مقاله:

در عرف ده عبارت از محدوده ای از فضای جغرافیایی است که واحد اجتماعی کوچکی مرکب از تعدادی خانواده که نسبت به هم دارای نوعی احساس دلبستگی، عواطف و علائق مشترک هستند، در آن تجمع می یابند و بیشتر فعالیت هایی که برای تأمین نیازمندی های زندگی خود انجام می دهند، از طریق استفاده و بهره گیری از زمین و در درون محیط مسکونی شان صورت می گیرد، این واحد اجتماعی که اکثریت افراد آن به کار کشاورزی اشتغال دارند در عرف محل ده نامیده می شود. ده واحد اجتماعی ویژه ای است که با یک فضا در ارتباط متقابل است و این فضا به عنوان یک عنصر ضروری در نظام اجتماعی ده نقش دارد و به این ترتیب ده دارای بعد اجتماعی است که می تواند یکی از عوامل اساسی تشکیل دهنده آن به شمار رود. ده محصول کنش های متقابل گروه های انسانی و فضا است، میان اعضای ده رابطه ای محلی وجود دارد که نتیجه کنشهای متقابل تاریخی است و موجب پیدا شدن حافظه جمعی و محلی است و در نتیجه نوعی وجدان یا شعور جمعی به وجود می آورد

کلمات کلیدی:

فضای جغرافیایی، اشتغال، واحد اجتماعی، محیط مسکونی، کشاورزی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/354769>

